

Полюби мене

Руданський Степан Васильович

Лисий я, волосся спало,
Решта білая, як сніг,
Недалеко моя яма,
Та я в яму ще не ліг;
Що збіліло — замалюю
Ще й нового накуплю —
Полюби мене, дівчино,
То-то я тебе люблю!

Небагато в мене мізку,
Та і пусто в голові,
Та я змалку оженився
На багатій удові;
І я собі узяв гроші,
А бог — милую мою —
Полюби мене, дівчино,
То-то срібла надаю!

Не ложив я свої шиї
На правдивії ваги,
Погнув її не їдному
Аж до самої ноги.
Зато тепер, як биндами,
Собі шию обів'єш —
Полюби мене, дівчино,
То-то слави нажиєш!

Скаменіло моє серце,
Хоч і м'якше не було,
Як дитина — не гадає,
Що добро і що то зло;
Але зато як часами
Кілька капельок прийму...
Полюби мене, дівчино,
То-то щиро обійму!

26 сент[ября]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/rudanskyi_stepan_vasyliovych/poliuby_mene